

II. číslo

únor-březen 2017

FÉNIX

Neboj se být jedním z nás

Úvodník

Milí čtenáři,

utekly už dva měsíce od vydání prvního čísla našeho školního časopisu Fénix a Vy teď držíte v rukou druhé číslo. Na jeho stránkách Vás opět čeká rozhovor s našimi učiteli (tentokrát nám rozhovor poskytli naši fyzikáři). Dále tu můžete najít Tajemný příběh Evžena Smitha, recepty, ale i něco, co potrápí váš mozek a rozšíří vaše všeobecné znalosti. Nově tu můžete najít nový příběh ve stylu Harryho Pottera na pokračování od Karolíny P. ze třídy 9. B – „Nemoc jménem strach“.

Tentokrát jsme se zaměřili na dobu Valentýna a jarních prázdnin. Jestli a jak slaví Valentýna se nám svěřili – páni učitelé Jáchim a Křišťan a paní učitelka Mandryszová.

Taky bychom touto cestou chtěli poděkovat paní učitelce Jílkové za název našeho časopisu a za loga L. Prokopiusové z 9. M a R. Šebestové z 8. A.

Budeme rádi za Vaše příspěvky, které můžete zasílat na redakční email: zsd.news@gmail.com, anebo se k nám můžete připojit během redakčních schůzek, jejichž konání zjistíte na webových stránkách naší školy.

Přejeme Vám všem pohodové jarní prázdniny!

Šéfredaktorka Markéta B.

Obsah

Úvodník	strana	2
Mezi Vámi aneb rozhovor s našimi učiteli – p. uč. Mandryszová, p. uč. Křišťan a p. uč. Jáchim	strana	3
Článek na téma – Valentýn	strana	4
Sladké potěšení v rukou začínajících kuchařek – Francouzské tousty a Kakaové sušenky	strana	5
Příběh na pokračování – Nemoc jménem strach / NOVINKA	strana	6
Zvláštní ocenění v rámci soutěže Čestický brambor – Pohádkový svět, 8. D	strana	7
Oceněná literární práce v rámci soutěže Čestický brambor– ...a nežili tam šťastně až do smrti	strany	8-9
Hrátky s osmisměrkou a Najdi šest rozdílů	strana	10
Ze školního webu a něco navíc – Lyžařský kurz 2017	strany	11-12
Kulturní a sportovní výběr událostí v naší škole a ve Strakonících	strany	12-13
Tajemný příběh Evžena Smithe na pokračování	strany	14-15
Na čísle spolupracovali	strana	15

Mezi Vámi aneb rozhovor s našimi učiteli

Paní učitelka Mandryszová (učitelka fyziky a matematiky)

Paní učitelka Mandryszová nemá ráda Valentýn. Zdá se jí v České republice jako zbytečný svátek, stejně jako Halloween a slavení Santy Clause místo Ježíška. Přijde jí to spíše jako komerční svátek. Na Valentýna dárky nedává. Myslí si, že láska by se měla dokazovat celý rok a ne jenom hromadně 14. února. Valentýn je pro ni jako každý normální den v roce. Má raději český svátek 1. května (svátek zamilovaných) a oslavy v rámci pálení čarodějnic. Těší se na jarní prázdniny a na Svátek práce. O jarních prázdninách absolvuje školení a možná pojedete lyžovat.

Pan učitel Křišťan (učitel fyziky)

Pan učitel Křišťan též nemá v oblibě Valentýna. Spojuje si jej s komercí. Podobně na tom je s Halloweenem a Santou Clausem. Nemá rád celkově americké svátky, které do České republiky nepatří. Na Valentýna neobdarovává, protože se tento den nijak nevymyká jinému dni v roce. Své manželce dokazuje lásku přes celý rok. Těší se na jarní prázdniny, o kterých pojedete na školení, a pak se uvidí. Užívá si i jiná pracovní volna. Rád slaví ale 1. květen i čarodějnice.

Na fotografii zleva: paní učitelka Mandryszová a pan učitel Křišťan

Pan učitel Jáchim (učitel matematiky a fyziky)

Pan učitel Jáchim má rád Valentýna. Slaví ho a během něj dává i dárky, ale lásku také dokazuje přes celý rok a ne jenom 14. února. Dává přednost Valentýnu před 1. květnem. Těší se na letní prázdniny, kdy se bude věnovat svým zálibám. Je nadšený cyklista, a proto o prázdninách bude jezdit na výlety na kole.

Text a fotografie: Karolína Č. a Natálie J., 9. C

Text a obrázky: Vít N., 7. A

VALENTÝN

První zmínka o „svátku zamilovaných“ je už ve starém Římě, kde ale ještě nebyl pojmenován jako Valentýn, ale jako Lupercalio. Fungovalo zde jakési osudí lásky, do kterého byly vloženy lístečky se jmény dívek. Každý mladý muž potom tahal lísteček a dívka, jejíž jméno si vytáhl, se měla stát jeho „miláčkem“ v následujícím roce.

Jiná legenda také říká, že tento den začal být známý jako Den svatého Valentýna až díky katolickému knězi Valentýnovi, který podle legendy tajně oddával zamilované páry, především ty s vojenskou hodností. Císař Claudius II. (tehdejší vládce Říma) s tím nesouhlasil, jelikož chtěl mít vojáky na bojišti a ne u manželek a milenek. Nechal proto právě čtrnáctého dne únorového měsíce Valentýna zatknout a poté odsoudit na smrt stětím.

Znovu se tento svátek objevil až na počátku 20. století ve Spojených státech amerických, kdy se jistý obchodník vánočních přání dostal do finanční tísně a snažil se vymyslet něco, co by mu pomohlo dostat se zpátky do plusových čísel. A tak od roku 1907 se na puity dostala valentýnská přání, která z původní myšlenky udělala ryze komerční událost v roce.

VALENTÝNSKÉ ZVYKY

K Valentýnu se samozřejmě váže celá řada zvyků, které pronikají i do českého prostředí – a to zejména pod tlakem obchodníků. Jedná se o společnou oslavu svátku zamilovanými páry, darování květin, sladkostí či valentýnských přáníček – tzv. vyznání lásky (valentýnky ve tvaru srdce) – nebo uzamykání zámečků lásky.

Text: Simona D. a Nicola K., 9. C

Obrázky: Šmidingerova knihovna a Karolína Č., 9. C

Sladké potěšení v rukou začínajících kuchařek

FRANCOUZSKÉ TOUSTY S OVOCEM

Ingredience

2 vejce
100 ml mléka (1/2 hrnku)
30 g moučkového cukru (1/4 hrnku)
4 plátky toustového chleba
50 g másla (asi 1/2 hrnku)
200 g ovoce (asi 2 hrnky)

Postup

V misce rozmícháme vejce, mléko a 1 polévkovou lžící cukru. Namočíme do směsi plátky chleba a necháme nasáknout. Rozehřejme pánev na mírném ohni, necháme na něm rozpustit máslo a potom po obou stranách osmažíme připravené toasty dozlatova. Hotové toasty potom dáme na talíř, posypeme trochou cukru a ozdobíme ovocem.

Tip

Zkuste namočit ovoce do čokolády nebo nakonec pokapat medem.

KAKAOVÉ SUŠENKY SYPANÉ OŘÍŠKY

Ingredience

250 g másla
340 g hladké mouky
10 g kakaa
120 g moučkového cukru
2 vejce
1 lžička skořice

Na polevu

hnědý krystalový cukr
drcené vlašské ořechy

Postup

Z mouky, másla, kakaa, skořice, cukru a vejce vypracujeme těsto. Necháme ho v chladu odležet. Poté si uděláme kuličku a na plechu ji rozmáčkneme do tvaru kolečka asi 0,5 cm silného. Potřeme je rozšlehaným vejcem a posypeme oříšky s cukrem. Potom pečeme v rozehřáté troubě na 180 °C asi 10 minut.

Tip

Srdíčka jsou také skvělá slepovaná marmeládou a potřena čokoládou.

Text a fotografie: Eliška H. a Lenka K., 8. A

NOVINKA

Nemoc jménem strach

příběh na pokračování

„Nell, pojd' už!“ zakřičel na mě Ron.

Rychle jsem běžela po schodech dolů.

Já, Ron a Jinny budeme chodit do velmi zvláštní školy. Ta škola se jmenuje Bradavice. Vím jenom, že se tam budeme učit různá kouzla, která se nám budou v životě hodit. Fred mi říkal, že se tam taky učí vařit lektvary. Myslím si, že mi lektvary moc nepůjdou.

„Nasedněte do auta a jedem,“ řekl nadšeně táta.

Jeli jsme na londýnské nádraží. Když jsme tam byli, vystoupili jsme a šli. Po několika minutách se máma zeptala, jestli mám jízdenku. Sáhla jsem do kapsy a něco tam bylo. Opravdu to byla jízdenka, na které bylo napsáno nástupiště 9 a $\frac{3}{4}$.

„Mami, takové nástupiště není.“

„Tohle je, co držíš v ruce, je velmi zvláštní jízdenka. Kluci ti to pak vysvětlí.“

Zastavili jsme se mezi nástupištěm 9 a 10.

„Georgi, běž první,“ řekl táta.

George se rozeběhl proti stěně a po chvíli byl pryč. Musela jsem se několikrát štípnout, abych uvěřila tomu, co jsem právě viděla.

„Rone, teď ty,“ řekla mu máma.

Ron se toho ani trochu nebál. Spíš mu to přišlo zábavné.

„Vy půjdete taky?“ zeptala jsem se rodičů.

„Promiň, ale mi jít nemůžeme.“ „Proč?“ „Nejsme to, co ty a tví sourozenci.“

Hned jak mi to řekli, tak jsme pochopila. Pak bylo na čase, abych běžela já, ale přiznala jsem se, že jsem měla z toho trochu strach. Přišel

ke mně Fred a řekl mi, ať se toho nebojím, že si z toho mám udělat srandu. Moc jsem mu nerozuměla, ale jak mě držel za ruku, tak jsem z toho už neměla strach.

Rozloučila jsem se s rodiči a běželi jsme. Najednou jsme byli na úplně jiném nádraží.

„To je nádhera,“ řekla jsem překvapeně.

„Pojd'. Musíme nastoupit do vlaku,“ řekl Fred.

Nastoupili jsme a sedli si k ostatním. Zeptala jsem se kluků, jak dlouho trvá cesta do Bradavic. George odpověděl, že pojedeme pár hodin. Pak se jich zeptala Jinny, jak ta škola vypadá. Fred jí řekl, že je to obrovský hrad a že zbytek uvidí sama.

Uběhla hodina a já jsem se začala nudit. Koukala jsem se z okna a najednou jsem viděla nádherné stvoření. Vypadalo to jako pták s tělem koně.

„Frede, co je to?“

„To je hipogryf. Jsou to hodná stvoření, ale taky paličatí. Když je vyprovokuješ, můžou na tebe zaútočit.“ odpověděl Fred.

„A to se dají vyprovokovat hodně snadno,“ řekl k tomu ještě George.

Text: Karolína P., 9. B

Obrázek: Tereza Klečková, 3. D

Pohádkový svět

Večer, když zavřu oči hned,
přijde za mnou celý pohádkový
svět.

Ježibaba na koštěti odlétá,
Honza jde pěšky s buchtami
do světa.

Hrneček stále kaši vaří,
přestat se mu nepodaří.

Pyšná princezna nahoru má nos,
kocour Mikeš nechodí už bos.

Obouvá si nové boty
ve svátek i do roboty.

Jeník a Mařenka loupou perníček,
Karkulka nese k babičce košíček.

Vlka nebojí se přec,
zachrání ji myslivec.

Karkulka má nejraději červenou,
Cipísek se pere v Řáholci s ozvě-
nou.

Rumcajs nemůže se dočkat rána,
chystá se do města na knížepána.

V lese starý srnec
objevil asi kouzelný hrnec.

Našel ho na zeleném palouku,
možná, že patří Bobkovi z klo-
bouku.

Na palouku tančí víla,
krásná je a celá bílá.

Popelka se na bál chystá,
šatami si není jistá.

Rozloupila kouzelný oříšek,
snad tam nenajde jen myši koží-
šek.

Nečeká už jí práce hrozná,
podle boty ji princ pozná.

Popelka našla štěstí své v oříšku,
rádcové nenašli princeznu v ko-
žíšku.

Bystrozraký všechno vidí,
zlí rádcové krále šidí.

Zlatá hvězda na čele,
v kuchyni našla přátele.
Z princezny se stala kočka,
proto si princ na ni počká.
Princ teď musí zabít draka,

co za humny se fláká.

Useknout hlavy mu zkusí,
pak princeznu dostat musí.

Když draka mečem porazí,
na královském trůnu se usadí.

Vodník se proměnil v rybu,
udělal asi nějakou chybu.

Ryba splní každé přání
i princezen na vdávání.

Princezna má velký smutek,
možná, že jí ženich utek.

Sněhurka počítá trpaslíky,
chybí jí ten nejméně veliký.

Čertům se v pekle daří,
hříšníky tam v kotli vaří.

Kdopak to ve mlýně bydlí?
Malej, ale šikovnej tam sídlí.

Růženka stále spí,
princ ji pusou probudí.

Mrazík Nastěnce pomůže
vzít si Ivánka za muže.

Děd Vševěd má zlatý vlas ...
„Vstávej, Jirko, už je čas!“
„Musím jít do školy, pohádka,
vrátím se k tobě ale zakrátko.“

Text: třída 8. D

Obrázek: Edita Kovářová, 3. D

...a nežili tam šťastně až do smrti.

Černá, bílá, světlo, tma. Před očima se mi míhají skvrny. Nevím, kdo jsem, kde jsem, ani proč tu jsem. Nevím vůbec nic. Moje pokusy vzpomenout si na něco jsou téměř marné. Jediné, co si vybavuji, je bolest tak strašná, že vše ostatní zaslepuje. V uších slyším jen hukot. Žádné známky něčeho reálného. Skvrny začínají zpomalovat. Můj zrak se vrací. To, co ještě před chvílí vypadalo jen jako šmouhy, začíná dostávat vlastní tvary. Nebo snad uplynula celá věčnost?

Skvrny zastavily úplně. Neforemné černé těleso přímo přede mnou se ukázalo být prapodivně tvarovaná budova. Zdálo se, že původně byla postavena jen její prostřední část a postupně k ní byl dostavován zbytek.

Kolem mě bylo mnoho budov rozdílných tvarů a barev. Přímo za mými zády se tyčila obrovská věž několikanásobně převyšující vše okolo. Nechápal jsem, jak někdo mohl postavit něco tak vysokého. Podivně tvarovaná budova mě zaujala nejvíce, a tak jsem se vydal směrem k ní. Po pravé straně původní budovy jsem spatřil něco, co mohl být vstup. Přešel jsem přes nízké zábradlí, došel jsem ke dveřím a zatáhl za madlo. Nic. Zkusil jsem zatlačit. Také nic. Obešel jsem celou budovu a vyzkoušel každý vchod. Všechny byly zamčené. Vtom jsem si všiml věci, kterou jsem předtím přehlédl. Na všech oknech byly mříže. Když jsem se vracel k místu, odkud jsem vyšel, uviděl jsem, jak někdo otevírá zevnitř dveře. Pospíším si, abych dveře mohl zachytit, než se zavrou. Instinkt mi říkal: „Nemluv na toho člověka.“ K mému štěstí se vydal na druhou stranu a já jsem mohl dveře zachytit a vstoupit dovnitř.

Pomalou, nervózně otevřu dveře a se strachem po předcházejícím zážitku si prohlížím vše okolo. Nebylo to nic strašného. Holá místnost s vysokým stropem, který podpíralo několik sloupů. Na protější straně haly jsem spatřil dvoje schody mířící vzhůru. Vydal jsem se jejich směrem a hledal něco neobvyklého. Po obou bočních stranách jsem zpozoroval schody mířící tentokrát směrem dolů. Rozhodl jsem se vystoupat po schodišti vzhůru. Ocítl jsem se v úzké chodbě s mnoha dveřmi. Na všech byly masivní zámky a z některých se ozývaly podivné zvuky. Pomalu jsem procházel kolem dveří a snažil jsem se naslouchat. U téměř posledních dveří jsem se zarazil. To, co jsem zaslechl, byl určitě dětský pláč. Chystal jsem se oslovit osobu za dveřmi, ale v tu chvíli se mi za zády ozval křik. Zděšeně jsem se otočil. Kráčet ke mně muž v kroužkové košili s helmou na hlavě. U pasu se mu houpal meč. „Co tady děláš a jak si se sem dostal?“ Muž se ke mně rozběhl, přirazil mě ke zdi a spoutal mi ruce za zády. Zjevně to nedělal poprvé. Vedl mě před sebou na druhou stranu chodby. Cestou jsme prošli kolem schodiště vedoucího na druhou stranu, než byl vchod, které jsem předtím přehlédl. Občas se za mými zády ozval výkřik „choď rychleji“ nebo „přidej“ a poté následoval kopanec do zadní části mého těla. Došli jsme ke dveřím, které vypadaly jinak. Nebyly pobité železem a nebyl na nich zámek. Muž stiskl kliku, vstrčil mě dovnitř a také vstoupil.

Místnost byla plná stolů a židlí pravidelně rozmístěných po řadách. Na židlích seděli lidé rozdílného věku a pohlaví, ale každý byl oblečený stejně jako můj věznitel. Mohlo jich být asi šedesát.

Muž, který mě přivedl, promluvil: „Tohohle kluka jsem chytil, když se toulal kolem cel. Nemyslím si, že z některé uprchl. Nevypadá jako jeden z nich.“

„Možná se sem zatoulal zvenku,“ řekla žena ve středních letech s blond vlasy. Podívala se na mě a řekla: „Kdo jsi? Jak si se sem dostal?“

Zděšeně jsem vykoktal: „J-já nevím.“

„Nelži!“ osopil se na mě muž s prošedivělými kudrnatými vlasy.

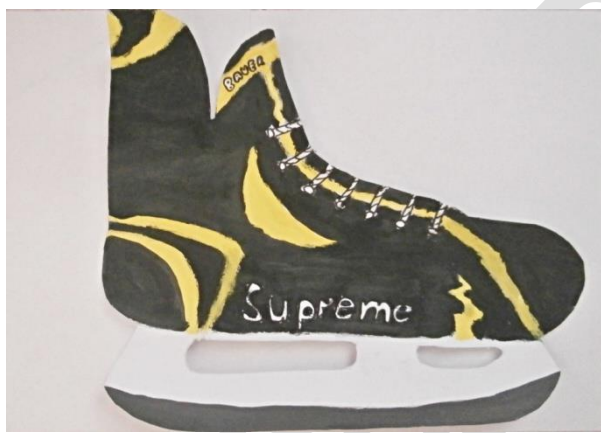
„Co s ním uděláme?“ otázal se muž, který mě zajal. Odpověděla mu postarší, malá žena s po ramena dlouhými červenými vlasy.

„Dejte ho dočasně do jedné z těch kobek v podzemí. Teď máme důležitější věci na práci.“

Muž, který mě do místnosti přivedl, mě popadl za spoutaná zápěstí a vyvedl mě na chodbu. Zamířili jsme směrem, odkud mě přivedl. K mému překvapení na mě muž promluvil. „Nepokoušej se utéct. Nedostaneš se odsud. Abys mohl utéct, musel by si mít tenhle medailon.“ A zpod své zbroje vytáhl masivní, zlatý obdélníkový přívěsek.

Cesta se ani tentokrát neobešla bez zběžného popohánění. Dozorce mě nasměroval dolů po schodech do podzemí. Ocitli jsme se v chodbě po obou stranách přepažené mřížovými dveřmi. Za nimi jsem viděl špinavé děti. Ne, to nebyly děti. Byli sice malí, ale někteří z nich měli plnovousy. Žádné dítě by nemohlo mít na obličeji tolik vrásek jako stvoření v cele po mé levici. Dozorce mě dovedl na úplný konec chodby, vytáhl z kapsy obrovský svazek klíčů, odemkl dveře, sundal mi pouta a strčil mě do malé, odporně špinavé cely. Když zamykal, z přední části chodby se ozvaly výkřiky. Muž se otočil na patě a rozběhl se tím směrem. Rozhlédl jsem se kolem sebe, abych zhodnotil situaci. V rohu byly na zemi poházené hadry. Pravděpodobně místo na spaní. Na druhé straně cely stál odporně zapáchající kbelík očividně sloužící jako záchod. Pohlédl jsem skrz mříže a srdce mi poskočilo radostí. Jen kousek ode dveří ležel dozorcův svazek klíčů. Zřejmě mu vypadl z kapsy, když se rozběhl za hlukem. Pokusil jsem se prostrčit ruku mřížemi a přitáhnout si klíče ke svobodě. Přestože se mi to nepovedlo, nezoufal jsem. V hlavě se mi zrodil spásný nápad. Popadl jsem svůj kbelík a odpáčil jsem z něj držadlo. Prostrčil jsem ho mřížemi a konečně získal svobodu. Na každém klíči bylo číslo cely. Klíčky byly na několika kroužcích. Na čtvrtém kroužku, označeném jako „podzemí“ jsem vyhledal klíč nejvyšším číslem a zkusmo zasunul do zámku.

Dveře se otevřely. Rozběhl jsem se k dalším celám a postupně vypouštěl na svobodu vyděšené by-

tošti. Těm, kteří vypadali poměrně mladě, jsem podal zbylé kroužky s klíči a požádal jsem je, ať dojdou osvobodit zbytek. Vystoupili jsme společně z podzemí. Z horních pater se začalo vynořovat mnoho postav. Ne všichni byli maličci a vousatí. Z pravé strany chodby se řítily dav bytostí tak velkých, že musely lézt po čtyřech, aby vůbec prošly chodbou. Najednou se z místnosti na konci chodby vynořili dozorcí. Některé kreatury se daly na útěk ke vchodu, jiné se rozběhly proti vězňům, aby se pomstily. Dav mě unášel proti mé vůli přímo do bitevní vřavy. Dozorcí nebyli na takovou situaci

připraveni. Zakopl jsem o pravděpodobně mrtvé tělo, které leželo na podlaze. Pokusil jsem se vstát, ale přes mě proudil dav rozezlených bytostí a drtil každou mou kost na stovky malých fragmentů. Zepředu vřavy se ozval ohlušující výbuch. Mé smysly přestaly fungovat. Schoulil jsem se na podlaze a čekal na smrt. Noha abnormálních rozměrů dopadla na mou hlavu a můj život skončil.

Nic. Kolem mě je jen prázdnota. Jsem a zároveň nejsem. Když tu najednou - černá, bílá, světlo, tma. Před očima se mi míhají skvrny. Nevím, kdo jsem, kde jsem ani proč tu jsem. Nevím vůbec nic. Moje pokusy vzpomenout si na něco jsou téměř marné. Jediné, co si vybavuji, je bolest tak strašná, že vše ostatní zaslepuje. V hlavě se mi rozsvítilo. Konečně jsem si vzpomněl. Jmenuji se Tomáš Havel a to, co jsem viděl jako vězení, byla moje škola. Otevřu oči. Ležím na studené podlaze a před sebou vidím rám dveří. Podle bolesti hlavy soudím, že jsem se o něj udeřil, když jsem chtěl projít. Sakra, proč jsem tak vysoký...

Text: Tomáš Havel, 9. M

Obrázek: Šimon Šíma, 5. A

Hrátky s osmisměrkou

valentýn

kytka

láska

srdce

zvyky

růže

obchody

svíčky

dárek

červená

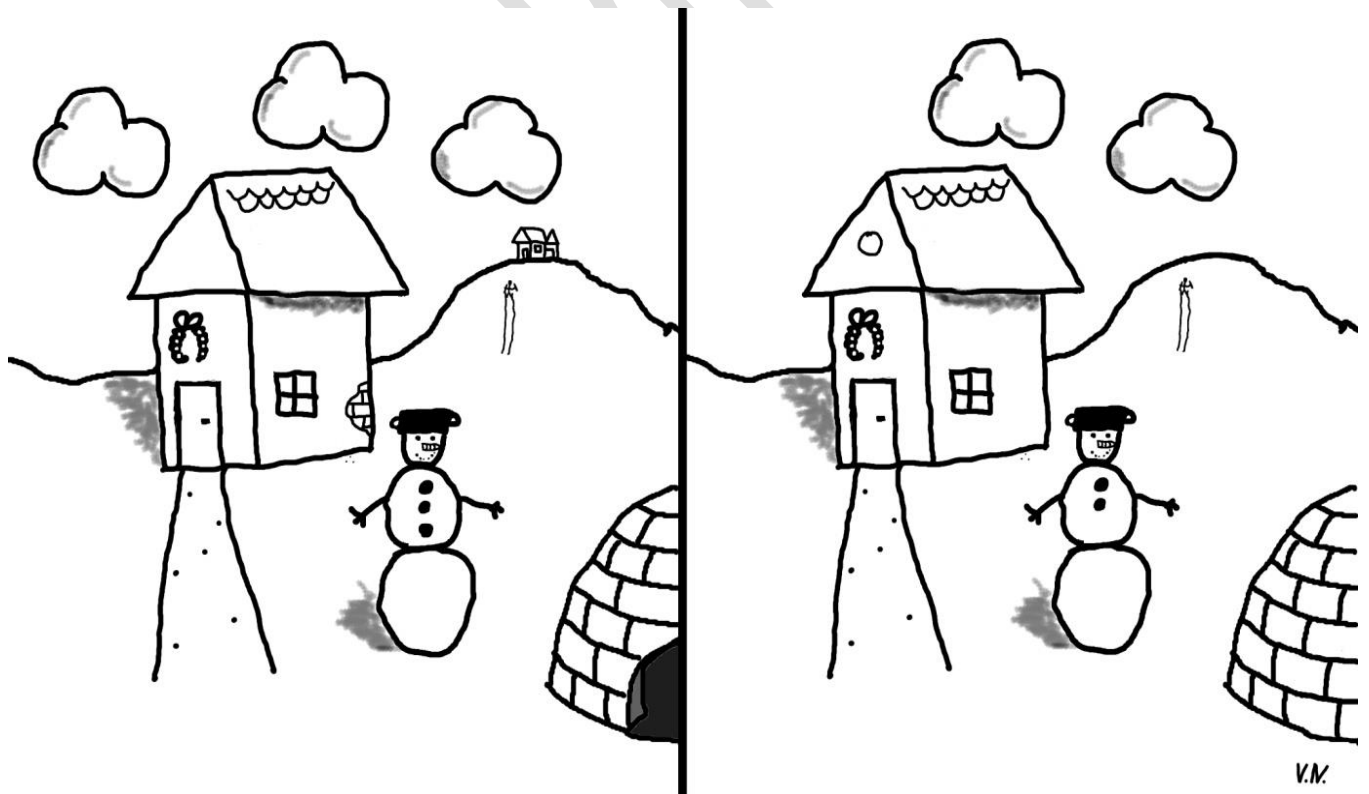
úterý

Á	Z	Y	K	Y	V	Z	N
N	Ý	R	E	T	Ú	Ý	A
E	M	I	K	Y	T	K	A
V	L	O	Ú	N	O	R	V
R	A	N	E	C	D	R	S
E	Ý	L	Á	S	K	A	E
Č	A	D	Á	R	E	K	Ž
V	Y	K	Č	Í	V	S	Ů
O	B	CH	O	D	Y	CH	R

Valentýn je svátek _____.

Text: Simona D. a Nicola K., 9. C

Najdi šest rozdílů

Rozdíly: _____.

Obrázek: Vítek N., 7. A

Lyžařský kurz 2017 – 7. ročníky

Chtěl bych poděkovat všem instruktorům lyžařského kurzu za hladký a pohodový průběh celého kurzu. Účastníkům z řad žáků děkuji za přístup k výuce lyžování, který byl u většiny příkladný. Letošní ročník byl po letech znovu bohatý na příděl sněhu a také jsme to patřičně využili, lyžovali jsme více než 5 hodin denně. K tomu jsme zvládli návštěvu v infocentru na přehradě Lipno, návštěvu aquaparku, jízdu na bobové dráze, přednášku horské služby (někteří jejích služeb využili i prakticky na sjezdovce) a přednášku o historii lyžování. Pokud postrádáte některé věci, dovezli jsme plnou igelitku (přezůvky, riflové kalhoty, černé elastáky, černé punčocháče, černá mikina, rukavice, ponožky, ...), ke kterým se nikdo při odjezdu nehlásil. K vyzvednutí u mě.

Text a fotografie: Radek S.

Lyžařský kurz očima sedmáků

Tak jsme se konečně po sedmi letech dočkali jednoho z těch příjemnějších zážitků na základní škole. V termínu od 15. do 20. ledna jsme byli na lyžáku. 15. ledna se všichni, kteří jeli, sešli před školou a společně odjeli dvěma autobusy směr Lipno. V tomto článku nebudu psát, jak to všechno probíhalo, protože ti, co už na lyžáku byli, to ví a ti, co tam teprve pojedou, by se neměli na co těšit. Ale napíšu zde pár střípků, kvůli kterým se stal ten náš zajímavým. Tady jsou:

- * Při prvotním rozřídování do skupin někoho neposlouchaly lyže a místo toho, aby jely, chtěly asi na své skluznici postavit sněhuláka.
- * Celý týden bylo chladno a všude bílo, a tak nám tu bílou atmosféru nechtěli zkazit ani ve stravovacím zařízení, proto jsme měli každý den alespoň jednou (ale někdy i dvakrát) rýži. Přesto se našli i tací, kteří rýže neměli stále dost a dojívali se rýžovými chlebičky.
- * V úterý začaly najednou hlásiče požáru říkat, že máme opustit budovu, protože byl zaznamenán požární poplach. Chvilí na to, co jsme se všichni nashromáždili před budovou, nám přišli učitelé říct, abychom se vrátili zpět, protože se naštěstí jednalo pouze o planý poplach a ukázalo se, že si někdo zapálil elektronickou cigaretu (měli jsme štěstí, že jsme nedopadli jako v americkém filmu, protože tam by to vypadalo asi takto: vyhlásili by poplach a za 2 sekundy by následoval výbuch).
- * Na přednášce o historii lyžování jsme se dozvěděli o tzv. rychlostním lyžování. Podle způsobu a rychlosti jízdy některých by se dalo odhadovat, že kdykoliv mohli, si místo obloučků nacvičovali právě tuto disciplínu.
- * V některých skupinách se ukázalo být nejtěžším zastavování na okraji sjezdovky. Našli se lyžaři, kteří neodhadli správnou rychlost, do skupiny vletěli nebo se úplně špatně zařadili nebo zajeli do hlubokého sněhu a vypnulo jim vázání lyže, vrcholným číslem bylo najetí do skupiny s následnou řetězovou reakcí porážení většiny jejích členů.
- * Navrhujeme středisku zvýšit kvalitu a účinnost ochranných sítí, protože se staly případy, že někdo tyto sítě roztrhl nebo pod nimi proletěl (proto až pojedete na Lipně na skikros, raději trochu zpomalte, možná, že tam díry po nás jsou doposud).

* Všichni přežili, nikomu nemuseli v nemocnici na následky zranění uříznout nohu, ale bez pochroumaných kolen a kotníků by to snad ani nešlo. A se zvýšenými teplotami a horečkami se musí dopředu počítat.

Děkujeme instruktorům, že to s námi ten týden vydrželi a nezešleli z nás.

A tady je zhodnocení lyžáku podle toho, jak o něm mluvili ve třídě 7. M

V 7. M je 20 žáků, z toho jich na lyžák jelo 17. Všichni si ho moc užili a někteří by tam klidně byli i déle. Bylo tam spousta srandy a zábavy. Někdo by chtěl delší dobu do večerky nebo větší teplo a většině vadilo, že byla k jídlu pořád rýže, a moc je nebavily večerní programy. Ve středu, když jsme si mohli vybrat, jestli půjdeme na bazén nebo na bobovou dráhu, šlo více žáků na bobovou dráhu. Všichni byli velmi spokojeni se svými instruktory na lyžování a zdokonalili se, ti, co se učili lyžovat, už to koncem týdne uměli.

Text a fotografie: Iveta K., 7. M

Kulturní a sportovní výběr událostí v naší škole

v únoru a březnu 2017

OK konverzační soutěž v AJ

Kdy: 13. 2.

Kde: DDM Strakonice

OK zeměpisná olympiáda

Kdy: 21. 2.

Kde: DDM Strakonice

OK chemická olympiáda

Kdy: 7. 3.

Kde: Gymnázium Strakonice

Jarní prázdniny

Kdy: 27. 2. - 5. 3.

Kulturní a sportovní výběr událostí ve Strakonících

v únoru a březnu 2017

Vnitřní svět

Výstava Václava Špeciána

Kdy: 2. – 26. 2.

Kde: Maltézský sál

Vstupné: 20 Kč

Rande naslepo s knihou

Kdy: 13. – 17. 2.

Kde: Šmidingerova knih.

MÍSTO U MOŘE (od 12 let)

Kdy: 13. – 14. 2. (od 17:30)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 120 Kč

SHADOW QUARTET

Nejslavnější hity stříbrného plátna

Kdy: 14. 2. (od 19:00)

Kde: Dům kultury

Vstupné: 180 Kč

MILUJI TĚ MODŘE (od 12 let)

Kdy: 15. – 16. 2. (od 17:30)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 110 Kč

MLČENÍ (od 12 let)

Kdy: 16. – 17. 2. (od 20:00)

Kde: Kino Oko Strakonice

vstupné: 120 Kč

OZZY

Kdy: 17. – 18. 2. (od 17:30)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 100 Kč

CO TO BOUCHLO

Kdy: 18. 2. (od 15:30)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 40 Kč

VŠECHNO NEBO NIC

(od 12 let)

Kdy: 19. – 21. 2. (od 17:30)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 110 Kč

VÁCLAV NECKÁŘ SE SKUPINOU BACILY

Kdy: 21. 2. (od 19:00)

Kde: Dům kultury

Vstupné: 390 Kč

RICHARD MÜLLER: NEPOZNANÝ (od 12 let)

Kdy: 22. 2. (od 17:30)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 70 Kč

TAKOVÁ NESMĚLÁ PROVOKACE

Kdy: 22. 2. (od 19:00)

Kde: Dům kultury

Vstupné: 70 Kč

BÁBA Z LEDU (od 12 let)

Kdy: 23. – 26. 2. (od 20:00)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 120 Kč

PES RO(C)KU

Kdy: 23. – 26. 2. (od 17:30)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 110 Kč

I DVA JSOU RODINA

(od 12 let)

Kdy: 25. – 28. 2. (od 20:00)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 110 Kč

A ZASE TA ŽOFKA

Kdy: 25. 2. (od 15:30)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 40 Kč

Den plný her v CEV Podskalí

Kdy: 27. 2. (od 8:00 do 16:00)

Kde: DDM Strakonice

CELEBRITY stand-up comedy

Ondřeje SOKOLA

Kdy: 28. 2. (od 19:00)

Kde: Dům kultury

Vstupné: 260 Kč

DIVOKÉ VLNY

Kdy: 1. – 2. 3. (od 10:00)

Kde: Kino Oko Strakonice

Vstupné: 90 Kč (do 15 let 60 Kč)

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA

Loutkové představení

Kdy: 5. 3. (od 14:30, 16:30)

Kde: U Mravenčí skály

Vstupné: 20 Kč

52. Skupovy Strakonice s postupem na loutkářskou Chrudim

Kdy: 23. – 25. března

Kde: Rytířský sál, Kino U Mravenčí skály, Dům kultury

Text: Eva P. a Kateřina K., 9. C

Školní časopis Fénix / II. číslo
Tajemný příběh Evžena Smitha

na pokračování

Když jsme dojeli domů, vyndala jsem ten deník a otevřela ho. Na první straně bylo napsáno "Soukromý majetek Evžena Smitha" a pod tím "private rebus," tomu jsem ale nerozuměla. Na další straně byl datum 25. 4. 1995 a něco napsáno tím "jazykem". Sice jsem mu nerozuměla, ale něco mi připomínal. Po chvíli, kdy jsem se snažila vyluštit, co to znamená, mě to přestalo bavit, tak jsem šla na večeři a cestou jsem ho vyhodila do koše.

Během jídla jsem na knihu musela pořád myslet. „Nevíte náhodou, co znamená private rebus?“ musela jsem se zeptat.

„Soukromé záležitosti, ale to bys měla vědět, když je to latinsky a ty jdeš na latinské gymnázium,“ odpověděla matka.

„Děkuji, tak dobrou noc,“ rozloučila jsem se a zamířila do pokoje. V pokoji jsem šla rovnou ke koši, pro ten deník, ale už tam nebyl.

„Sakra, to je divné,“ mumlala jsem si. S myšlenkami na to, kde by mohl být, jsem šla spát. Ráno probíhalo normálně a za chvíli už jsem stála před školou, bohužel i s rodiči.

„Já bych to klidně zvládla sama,“ zabručela jsem.

„Pojď,“ zavelela matka a už si to mířila do školy k ředitelně.

„Ahoj, ty jsi Jessica, vid’,“ usmívala se na mě ředitelka.

„Ano, to je Jess,“ sdělil jí otec.

„Dobře, budeš chodit do 1. B., dnes máte jen pět hodin, končíte ve 12:25. Rozvrh si opišeš ve třídě. Pojď, dovedu tě tam,“ řekla a už odcházela z ředitelny.

U třídy zaklepala a otevřela. „Hanko, můžeš prosím tě na chvíli?“

Po chvíli vyšla příjemně vypadající paní. „Hanko, tohle je Jessica Smithová,“ představila mě ředitelka.

„Dobrý den, slečno Smithová, jsme Hanka Buřičová, vaše třídní učitelka a učím český a anglický jazyk,“ říkala a mezitím mě lehce postřkovala do třídy.

„Třído, tohle je vaše nová spolužačka Jessica Smithová, slečno Smithová posad’te se tam do té volné lavice.“

Na to jsem jen přikývla a šla si sednout. Dál už se mě učitelka nevěšovala. O přestávce si mě ještě s jedním klukem zavolala.

„Pane Derdo, provedete slečnu Smithovou po škole,“ oznámila mu.

„Jistě, paní učitelko,“ řekl, a tak jsem dostala přednášku s názornou ukázkou o tom, kde jsou záchody, sborovna, ředitelna, kabiny, odborné učebny, kam se chodí o poledních přestávkách a ještě trochu o učitelích. Do třídy jsme přišli asi 10 minut po zvonění.

„Pane učiteli, omlouváme se, ale měl jsem tady Jess provést po škole,“ začal se omlouvat Lukáš.

„V pořádku, pane Derdo, posad’te se.“ Lukáš si odešel sednout a já konečně viděla učitele, kterého jsem ráno při cestě do ředitelny omylem srazila. Asi mu to taky došlo, protože se pousmál.

„Jděte si taky sednout, slečno Smithová, a o přestávce přijďte za mnou, řeknu vám, co za pomůcky budete potřebovat.“ Sedla jsem si na své místo a začala si opisovat rozvrh.

Po hodině jsem šla za učitelem, představil se mi jako Václav Cemněj a řekl mi, jaké učebnice a sešity si budu muset sehnat. Takhle to šlo snad každou hodinu, postupně jsem tak ještě poznala paní učitelku Radovou, která učí matematiku, a pana učitele Soukupa na dějepis. Po dějepisu jsem šla k východu, když do mě někdo vrazil a já skončila na zemi, tenhle den už po druhé a k tomu se mi ještě vysypala taška, skvělé.

„Kam koukáš?“ ozvalo se nade mnou nepříjemně. A jéje, z toho bude asi velký problém.

Text a přepis: Markéta B. a Šárka P., 9. C

Obrázek: Martin Walter, 5. A

Na čísle spolupracovali

Jana Drnková
Jaroslava Erhartová
Lenka Hejlková
Iveta Mrázová
Josef Němec
Jan Rybáček
Radek Sosna
Markéta Buchvaldková

Karolína Čejková
Simona Dvořáková
Eliška Hurská
Natálie Jirsová
Nicola Kahudová
Kateřina Klasová
Iveta Kouřimová
Lenka Kubelová

Vít Novotný
Šárka Piklová
Eva Pitelková
Lucie Prokopiusová
Karolína Provazníková
Renáta Šebestová
a další

V příštím čísle

Pravidelné rubriky – rozhovory Mezi Vámi, recepty Sladké potěšení, Kulturní a sportovní výběr událostí ve škole i ve Strakonících, dva příběhy na pokračování: Tajemný příběh Evžena Smithe a Nemoc jménem strach – zůstávají a přidáme zase něco nového.

Tentokrát naše III. číslo věnujeme největšímu křesťanskému svátku – Velikonocům.

A kdy jej můžete očekávat?

Dalo by se říci, že již tradičně za dva měsíce – v druhém týdnu měsíce dubna.

Logo na přední straně: Lucie Prokopiusová, 9. M

Logo na zadní straně: Renáta Šebestová, 8. A